

ДЖУЛИ БЪКСБАУМ

КАЖИ
МИ
ТРИ
НЕЩА

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЛКА ВИДЕНОВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Tell Me Three Things*
Copyright © 2016 by Julie Vuxbaum
All rights reserved.

Превод Елка Виденова
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ина Тодорова
Дизайн и илюстрация на корицата
Стоян Атанасов, Моника Писарова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2016
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1799-7

На моите Е. и Л.
Обичам ви
до Луната и обратно.
И пак, и пак.
До безкрайност.

Глава 1

Седемстотин трийсет и три дни, след като майка ми почина, четирийсет и пет дни, след като баща ми тайно се ожени за непозната, която, видите ли, срещнал в интернет, трийсет дни, след като се преместихме да живеем в Калифорния, и едва седем дни, след като ме записаха в трети курс в ново училище, където не познавам абсолютно никого, получих имейл. Би следвало да се изненадам – анонимно писмо, появило се изневиделица сред входящите ми съобщения, подписано не как да е, а с чудатия псевдоним „Някой Никойски“, моля ви се, но напоследък животът ми е толкова объркан, че вече нищо не е в състояние да ме хвърли в смут. Едва сега – седемстотин трийсет и три дни, в които всичко е надолу с главата, – започвам да осъзнавам важния житейски урок, че човек е в състояние да претърпи не към изненадите.

Джули Бъксбаум

До: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

От: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

Относно: Вашият пътеводител в гимназия „Уд Вали“

здравейте, госпожице Холмс. не сме се срещали на живо и не вярвам някога да се срещнем. тоест, не е изключено да се срещнем в някакъв момент – примерно да те попитам колко е часът или нещо точно толкова изтъркано и невъзввишено – но никога няма да се опознаем, тоест да се опознаем истински... затова реших да ти пиша, забулен в мантията на анонимността.

що за шестнайсетгодишно момче се изразява така – „мантията на анонимността“? ето, вече си имам основателна причина никога да не разкрия истинското си име – не бих могъл да преглътна срама от тоя префърцунен израз.

„мантията на анонимността“, шокиращо, нали?

и да, ясно ми е, че някой друг би предпочел да прати съобщение по телефона, ама не ми хрумва как да го направя, без да издам кой съм.

от известно време те наблюдавам в училище, не че те следя или нещо такова. всъщност дали самият факт, че се оправдавам, не говори срещу мен? както и да е, признавам, че съм... заинтригуван. вероятно вече си забелязала, че училището ни е населено с празноглави русокоси барбита и кеновци, а у теб има нещо – не е само фактът, че си нова, понеже с останалите се знаем от петгодишни, – но има нещо в жестовете ти и в начина, по който говориш, или по-скоро не говориш, а само наблюдаваш, все едно гледаш шантав документален филм по „Нешънъл Джоиграфик“, което пък ме кара да смятам, че може би не си като останалите идиоти в училище.

ще бъда искрен: обикновено не се интересувам от съдържанието на хорските глави. моята собствена ми създава достатъчно проблеми.

целият смисъл на настоящия имейл е да ти предложи

Кажете ми три неща

вещата си помощ. съжалявам, че съм вестител на лоши новини, но да навигираш из джунглата на „Уд Вали“ не е лесно. може и да ти се струва приятно и уютно – йога и медитация, и ктoве за четене, че и автомат за кафе (ох, извинете – Павилион за кафе), но както всяко друго училище в Америка (а може би дори повече от всяко друго училище в Америка), това си е военна зона.

и по тази причина се самопредлагам за виртуален духовен водач. спокойно можеш да ми задаваш всякакви въпроси (освен, естествено, въпроси относно самоличността ми), а аз ще се постарая да отговоря: с кого да се сприятелиш (кратък списък), кого да избягваш (значително по-дълъг списък), защо не бива да ядеш от вегетарианските бъръгъри в стола (дълга история, която едва ли искаш да знаеш, тъй като включва телесни течности от спортисти), как да изкараш шестица при госпожа Стюарт и защо никога, ама никога не бива да сядаш до Кен Абърнейти (има проблеми с газовете). о, и внимавай в часовете по физическо. господин Шакълман кара хубавите момичета да тичат допълнително, за да им зяпа дупетата.

засега информацията май е достатъчна. за добро или лошо, добре дошла в джунглата.

Твой,

Някой Никойски

.....
До: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

От: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

Относно: Това да не е някоя тъпа шега?

НН: Да вярвам или да не вярвам? Това да не е някоя шегичка за новодошли, в стил глупашка телевизионна комедия? Искаш да ме прилъжеш да споделя най-черните си, най-съкровени мисли и страхове, а после – БАМ! – точно когато изобщо не очаквам, да ги плеснеш в Tumblr, та да стана за смях пред всички? Ако е така, да знаеш, че се

Джули Бъксбаум

забъркваш с неподходящ човек. Имам черен колан по карате. Мога да се грижа за себе си.

Ако пък не е шега, благодаря за предложението, но няма нужда. Смятам един ден да стана военен кореспондент. Така че няма да е зле да се науча да оцелявам във военни зони. Освен това съм израснала в Чикаго. Сигурна съм, че ще се справя с Лос Анджелис.

До: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

От: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

Относно: не е шега, било то тъпа или друга

кълна се, че не е шега. а и май никога не съм гледал телевизионна комедия. невероятно, но факт. дано този пропуск не говори за сериозен недостатък на характера ми.

наясно си, че журналистиката е отмиращо изкуство, нали? може би трябва да се преориентираш към военен блогър.

До: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

От: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

Относно: Спам за целеви групи?

Много смешно, няма що. Чакай, сериозно ли в бъргрите има сперма?

До: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

От: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

Относно: ти, Джеси Холмс, току-що спечели 100 милиона долара от нигерийски принц

не просто сперма, а сперма от потни състезатели по лакрос.

на твое място бих избягвал и рулото с кайма за всеки случай. всъщност най-добре изобщо да не припарваш в стола. иначе като нищо ще пипнеш салмонела.

Кажете ми три неща

До: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

От: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

Относно: пращам номер на банкова сметка

Кой си ти?

.....

До: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

От: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

Относно: също и копие от акт за раждане и шофьорска книжка, моля.

а, не. няма да кажа.

.....

До: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

От: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

Относно: и осигурителния ми номер, нали?

Добре. Но кажете ми поне къде са ти главните букви? Да не ти е развален shift-ът на клавиатурата?

.....

До: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

От: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

Относно: и ръст и тегло, моля

не, просто ме мързи.

.....

До: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

От: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

Относно: охо, започна да издаваш лична информация

Мързелив и приказлив. Интересна комбинация. Но все пак си правиш труда да слагаш главни букви на имената, а?

.....

До: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

От: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

Относно: и моминското име на майка ти

не съм чак толкова малограмотен.

.....

Джули Бъксблум

До: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

От: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

Относно: Мързелив, приказлив и безочлив

„Малограмотен“ не е ли твърде сложна дума за подраствашц?

.....

До: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

От: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

Относно: мързелив, приказлив, безочлив и... красив

и това не е единственото, което... опа. добре че се спрях навреме. опита се да ме подлъжеш и за малко да се хвана.

.....

До: Някой Никойски (somebodynobo@gmail.com)

От: Джеси А. Холмс (jesster567@gmail.com)

Относно: Мързелив, приказлив, безочлив, красив, че и скромен

Казала монахинята на свещеника.

.....

Видите ли, това му е проблемът на имейла. Никога не бих казала такова нещо в лицето на някого. Нецо толкова грубо. Предизвикателно. Все едно съм от момичетата, дето преспokoйно се шегуват по този начин. От онези, които умеят да флиртуват в присъствието на жив представител на мъжкия вид, да отмятат коси и, ако се стигне дотам, да направят и нещо повече. (Държа да се знае, че мога да се целувам. Не твърдя, че ще изкарам шестица на изпит по целуване или че заслужавам олимпийски медал, но съм почти сигурна, че не съм съвсем за изхвърляне. А тази увереност се дължи не на друго, а на най-обикновено сравнение. Адам Кравиц. Девети клас. Той – влажен, гневен, ритмично движещ се

език, като зомби, което се опитва да ми изяде главата. Аз – охотен съучастник, с охлузвания по лицето през следващите три дни.)

Въобще да общуваш по имейл е като да ти сложат официална диагноза „Синдром на дефицит на вниманието“. Или да ти дават допълнително време на тестовете. В реалния живот постоянно редактирам репликите си, естествено постфактум, променям ги и донагласям, докато не ги изгладя до свършенство и не постигна желаното остроумие и безусилна духовитост – все неща, които на другите момичета като че ли им идват отвътре. Пълна загуба на време, разбира се, понеже обикновено е късно да направя каквото и да било. Ако животът ми представляваше диаграма на Вен, възбразаемата и реалната ми самоличност никога няма да се припокриват. Но когато общувам по имейла или на лист хартия, получавам онези така важни секунди, които ми трябва, за да се превърна в по-добра, по-шлифована версия на себе си. Превръщам се в момичето от точката на припокриване.

А трябва да внимавам. Наистина. „Казала монахинята на свещеника“? Как можах? Не мога да преценя дали звуча повече като някой келеш, или като уличница. И в двата варианта не звуча като себе си. И което е по-важно, нямам представа с кого разменям съобщения. Малко е вероятно този НН да е някой добър самарянин, смилал се над новото момиче. Или пък таен обожател, което би било далеч по-приятно. Защото точно това ми мина през ум, естествено, предвид огромното количество романтични комедии, които съм изгледала в живота си, и многото изчетени книги с неправдоподобни сюжети. Защо, мислите, целунах Адам Кравиц? Беше ми съсед. А какъв по-хубав сюжет от историята

за момиче, което осъзнава, че истинската любов през цялото време е била на една ръка разстояние? Уви, съседът ми се оказва зомби с газирана слюнка, но няма значение. Човек се учи, додето е жив.

Най-вероятно става дума за най-голям номер. Този НН сигурно дори не е момче, а някоя злобарка, която обича да тормози по-слабите. Не е зле да приема истината – действително съм слаба. Може би дори жалка. Излъгах. Нямам черен колан по карате. Не съм някое кораво девойче. До миналия месец си мислех, че съм. Наистина си вярвах. Животът ми удари шамар, изсра ми се отгоре, но аз посрещнах удара със зъби – ето ви нова метафора. Единственото, с което се гордея, е, че никога не ме видях да роня сълзи. А после се превърнах в новото момиче в училище, намиращо се в онази идиотска част на Долината, дето хем е в Лос Анджелис, хем не е точно в Лос Анджелис, понеже баща ми се ожени за богаташка, която ухае на скъпи бадеми, а тук чаша сок струва дванайсет долара... и просто не знам. Вече нищичко не знам.

Толкова самотна и объркана не съм се чувствала никога. И не, никога няма да си спомням ученическите години с умиление. Мама веднъж ми каза, че светът се делил на два вида хора – онези, които с радост си спомнят училището, и другите, които цяло десетилетие след това продължават да ближат рани. „Онова, което не те убива, те прави по-силен“, така ми каза.

Но нея все пак нещо я уби, а аз не се чувствам по-силна. Може пак да има и трета категория хора – онези, които така и не се свързват от ученическите си години.

Глава 2

Някак съм се натъкнала на единственото нещо, което не можеш да провериш в Google: Кой е НН? Седмица след загадъчните имейли все още нямам и най-бегла идея. Проблемът е, че обичам да съм наясно с нещата. За предпочитане предварително, та да имам достатъчно време да се подготвя.

Очевидно единственият вариант е да вляза в ролята на Шерлок.

Да започнем с Ден първи, ужасния първи ден в училище, който беше отвратителен, но не по-отвратителен от който и да е друг ден, откакто мама умря. Защото истината е, че във всеки един ден, откакто мама умря, нея чисто и просто я няма. И точка. Така че всички дни са отвратителни. Времето не лекува изцяло раните ни, независимо колко настойчиво те убеждават в противното евтините картички, надраскани набързо от далечни роднини. Но явно в този първи ден

съм изглеждала толкова окаяна и нещастна, че НН е забелязал. В някакъв момент болката и самотата ми са се долавяли и с невъоръжено око.

Само дето хич не е лесно да определя в кой точно момент се е случило, защото денят се оказа наситен с мъчителни моменти, та мога да избирам измежду много. Първо, закъснях за училище, за което беше новен Тео. Тео е говеденият ми брат – синът на новата жена на баща ми, който – ура! – също е трети курс и е решил, че най-лесно ще преглътне смесеното ни семейство, като се преструва, че не съществувам. По някаква неясна причина най-наивно бях решила, че след като живеем в една и съща къща и ходим в едно и също училище, ще пътуваме заедно дотам. Но не. Оказа се, че тениската на Тео с емблемата „Живей зелено“ е само за фуknя, понеже, разбира се, не му се налага да си тревожи хубавата главица за такива незначителни нещцица като пари за гориво. Майка му оглавява някаква голяма маркетингова компания във филмовия бизнес и в къщата им (може и да живея там, но не мога да се пречупя и да я нарека моята къща) има истинска библиотека. Само дето вместо с книги рафтовете са пълни с дивидита, защото сме в Ел Ей, за бога! Така че в крайна сметка потеглих с моята кола и се оказах приклецена в зловещо задръстване.

Когато най-сетне пристигнах в „Уг Вали“, минах през страховитата порта, намерих свободно местенце в огромния паркинг, пълнен с луксозни автомобили, и прекосих безкрайната алея до сградата, а секретарката от рецепцията ме насочи към група ученици, насядали в кръг на моравата. Все едно бяха на летен лагер или нещо такова, имаше даже и два разтворени калъфа за китара. Сякаш всеки миг щяха да задрънкат някоя балада. Явно

в Ел Ей подобно нещо е напълно в реда на нещата – да си проведеш часа върху невъзможно зелената септемврийска трева, облегнал гръб на цъфнало дръвче. Започвах да се чувствам крайно неудобно, потях се в тъмните си дънки и отчаяно се опитвах да разсея тревогата и настъралата се шофьорска злоба. Всички останали момичета, изглежда, бяха получили инструкциите за първия учебен ден – облечени бяха в светли, ефирни летни роклички, които висяха от тъничките им рамене на още по-тънички презрамки.

За момента това бе основната разлика между Ел Ей и Чикаго: тукашните момичета до една са кльоцави и се разхождат полуголи.

Часът беше в разгара си, та ми стана съвсем неловко да стърча отстрани и да се чудя как да се присламча към останалите. Доколкото се ориентирах, учениците се редуваха по посока на часовниковата стрелка да разказват кой как е изкарал лятната ваканция. Накрая събрах смелост и приседнах зад две високи момчета, с надеждата редът им вече да е минал, та да си остана незабелязана.

Естествено, оказа се, че съм сбъркала.

– Здравейте всички, аз съм Кейлъб – подхвана момчето пред мен с авторитетен тон, сякаш и без друго всички бяха наясно кой е. Хубав глас – решителен и самоуверен, пълна противоположност на настроението ми в момента. – През лятото ходих в Танзания, беше страотно. Изкачих Килиманджаро с нашите, а после краката ме боляха седмици наред. След това се включих като доброволец към една организация, която строи училище в малко село. Един вид да дам и аз нещо от себе си. Въобще изкарах много яко, но се радвам, че се прибрах. Домъчняло ми беше за мексиканската кухня.

Когато млъкна, побързах да изръкопляскам – изкачил беше *Килиманджаро* и беше *построил училище*, за бога, разбира се, че ще ръкопляскаме, – но веднага спрях, понеже никои друг не се включи. Кейлъб носеше сива тениска и маркови дънки и определено беше привлекателен, но не чак плашещо красив, лицето му беше точно толкова обикновено, че да не бъде съвсем невъзможно евентуално някой ден, може би, добре де, вероятно не... да изляза с него. Ясно, че не беше в моята категория, но фантазията не беше чак толкова нелепа, че да не мога да ѝ се наслажда за няколко минути.

После дойде ред на рошавото момче до него – и той беше сладур, почти колкото приятелчето си.

Хм. Може пък да започне да ми харесва тук, колкото и да е странно. Ако не друго, ще водя страхотен въображаем социален живот.

– Както знаете, аз съм Лайъм. Първия месец от ваканцията карах стаж в Google в Залива и беше супер. Струваше си да пътувам чак дотам дори само заради служебния ресторант. А през по-голямата част от август обикалях Индия с раница на гръб.

И неговият глас беше приятен. Мелодичен.

– С раница на гръб, трънки – обади се покорителят на Килиманджаро и всички се разсмяха, включително учителят. Но не и аз, защото, както винаги, загрях със закъснение. Твърде заета бях да разсъждавам как е възможно един гимназист да кара стаж в Google, а също и че ако конкуренцията ми е на толкова ниво, никога няма да ме приемат в колеж. И да, признавам, че оглеждах момчетата и се чудех какво ги свързва. Кейлъб, въпреки разходката до Килиманджаро, ми приличаше на спретнат отличник, докато Лайъм имаше по-хипарско излъчване. Интересна комбинация, като ин и ян.

– Добре де, не съм обикалял с раница. Нашите от-казаха да ме пуснат, докато не обещах, че ще отсядам само в прилични хотели заради стомашните вируси и прочие. Но смятам, че въпреки това успях да попия културата, а и да спретна едно чудесно кандидатстудентско есе, което беше целият смисъл – довърши Лайъм и този път, нали вече си бях научила урока, мъдро се въздържах да не пляскам.

– А вие? Как се казвате? – обади се учителят, който, както по-късно щях да разбера, бе именно господин Шакълман, учителят по физическо, за когото НН ме беше предупредил, че обича да зяпа дупетата на момичетата. – Май не сме се виждали миналата година. – Не разбирах защо трябваше да ме сочи с пръст, та целият клас да ме зяпне, но нищо, казах си. Все пак задачата беше като за първи клас: разкажи какво си правил през лятната ваканция. Нямаше причина ръцете ми да треперят и пулсът ми да се ускорява, нямаше причина да се чувствам като в начален стадий на сърдечна недостатъчност. Познавах симптомите. Нали гледам реклами. Всички очи се впиха в мен, включително тези на Кейлъб и Лайъм, които ме гледаха развеселено и подозрително. А може би любопитно. Не можех да преценя.

– Ъ, здравейте. Казвам се Джеси и съм нова. Това лято не правих нищо кой знае колко вълнуващо. Тоест... преместих се тук от Чикаго, но допреди това работех, ъъ, в „Смути Кинг“ в мола. – За щастие, никой не бе дотолкова невъзпитан, че да прихне в лицето ми, но този път с лекота разчетох израженията им. Искрено съжаление. Понеже те, разбирате ли, строят училища и пътуват до непознати земи, работят за мултимиллиардни корпорации.

А аз бях прекарала двата си свободни месеца, пригот-

ваяйки високофруктозен царевичен сироп.

В ретроспекция може би трябваше да излъжа и да кажа, че съм помагала на сирачета с увреждания в Магагаскар. На никого нямаше да му трепне окомото.

Нито пък щеше да ми изръккопляска, естествено.

– Чакайте. Вас ви нямам в списъка – учуди се господин Шакълман. – Четвърти курс ли сте?

– Ъ, не – казах и усетих как по слепоочието ми избива капка пот и се търкулва по бузата ми. Дали да я избърша, или така ще привлече още повече внимание към факта, че отделям огромно количество вода през порите си? Избърсах се.

– Сбъркали сте класа – уведоми ме той. – Нали не ви приличам на госпожа Мъри? – Сега вече се чу смях, макар шегата да не беше от най-смешните, даже никак. Двайсет и пет физиономии отново се обърнаха към мен и ме изгледаха преценяващо. Говоря съвсем буквално – някои от погледите като че ли изчисляваха килограмите ми. – Вашият час е вътре.

Господин Шакълман посочи основната сграда, така се наложи да стана и да тръгна нататък, докато целият клас, включително учителят и симпатичните Кейлб и Лайъм, зяпаха отдалечаващия ми се задник. И едва доста по-късно, когато все пак намерих нужния кабинет и се изправих пред класа и изрецитирах наново цялата история с лятната ваканция пред други двајсет и пет хлапета, включително думите „Смуги Кинг“ пред точно толкова смаяната публика, осъзнах, че на дупето ми са залепнали няколко стръка трева.

Колко ли души са усетили отчаянието ми? Поне петдесетина, при това по най-скромна, щадяща егото ми преценка.

Истината бе, че НН би могъл да е всеки.

А сега, цели четиринайсет дни по-късно, стоя насред стола, стискам тѣпото си кафяво хартиено пликче със сандвича и оглеждам непознатия терен – където всичко е лѣскаво и *скѣпо* (местните хланета карат истински беемвета, а не стари фордове със залепен знак на BMW, закупен от eBay), – и не знам къде да отида. Изправена съм пред вечния проблем, с който се сблъсква всяко ново хлане, откакто свят светува: няма при кого да седна на обяд.

Никакъв шанс да се присъединя към Тео, доведения ми брат. Единствения път, когато го поздравих в коридора, така упорито извърна поглед, че вече изобщо не надзъртам към него. Постоянно се мотае с едно момиче на име Ашби (да, наистина така се казва), което изглежда като току-що слязло от модния подиум – драматичен готически грим, неудобни на вид маркови дрешки, безизразни черти, църкнала розова коса. Започвам да се ориентирам, че Тео е от популярните момчета – когато върви по коридора, отвсякъде се надпреварват да го тупат по рамото и да ударят юмрук в неговия, което е странно, защото в Чикаго вероятно щяха да му се надсмиват. Не защото е гей – съучениците ми във ФДР не са хомофоби, поне не и отявлени, а защото е превзет. У него всичко е пресилено. Всичките му жестове са неестествени и театрални, само неприязънта му към мен е напълно неподправена.

Снощи например го засяхох в коридора точно преди да си легна. Облечен беше – ще повярвате ли? – с копиринен халат като от реклама за одеколон. А аз се бях наклепала с крем против пъпки и вонях на масло от чаено дърво – истинска пародия на пъпчив тийнейджър. Но все пак любезно се престорих, че всъщност изобщо не е странно, че животът и на двамата ни внезапно и про-

тив волята ни се бе оказал преплетен с този на гругия. Най-гругялюбно му пожелах лека нощ, понеже не виждам смисъл да съм груга. Колкото и гръпнато да се държа, нашите няма да се разведат. Но Тео само изсумтя, едновременно изтънчено и презрително, сякаш искаше да каже: „Що не вземете да се разкарате и ти, и алчният ти баща!“.

И е прав. Прав е не защото баща ми е алчен, а защото действително е най-добре да си вървим. Да се качим на самолета още днес и да си се приберем в Чикаго, макар да е невъзможно, тъй като продадохме къщата. Стаята, в която прекарах целия си живот, сега приютява седемгодишно момиченце и огромната му колекция от кукли. Вече не съществува, наред с всичко друго, което обичах.

Замислих се дали да не отнеса жалкия си сандвич в библиотеката, но планът ми бе попарен от строгата табела ЗАБРАНЯВА СЕ КОНСУМАЦИЯТА НА ХРАНА. Кофти, понеже библиотеката е невероятна – единственото нещо, с което тукашното училище бие ФДР. (Във ФДР реално нямахме библиотека. Имахме килер с книги, който се използваше най-вече като място за тайни срещи. Но пак ФДР беше държавно училище, нали разбирате. А това тук струва поне милион долара годишно – приятна сумичка, която новата съпруга на баща ми с удоволствие плаща заради моя милост.) В брошурата на училището пишеше, че библиотеката е дарение от някаква голяма клечка от филмовия бранш с госта позната фамилия. Дори столовете вътре са от онези, скъпарските, като в лъскавите списания за интериорен дизайн, които жената на баща ми реди на стратегически места из къщата. „Дъвка за очите“,

така ги нарича, и то с онзи нервен смях, от който ми става ясно, че говори с мен само защото смята, че ситуацията го налага.

Отказвам да си изям сандвича в тоалетната, защото така правят най-големите загубеняци, поне в книгите и филмите, а и защото е гнусно. Любителите на трева са колонизирали поляната отзад, а и без това не искам да жертвам гробовете си на олтара на фалшивото приятелство. Остава онова странно творение – павилионът за кафе, което по принцип би било точно като за мен въпреки идиотското име. Защо, за бога, „павилион“? А? Защо? Но колкото и да бързам нататък след часа по математика, двете големи удобни кресла вече са заети. В едното се е настанил странният тип, дето носи една и съща тениска на Батман и едни и същи месни черни дънки всеки божи ден и чете дебели книги, по-дебели даже от ония, по които си падам аз. (Наистина ли чете? Или книгите са само реквизит? Хайде, хайде, кой чете Сартр по собствено желание?) Другото кресло е заето от неспирен поток редуващи се, кикотеци се момичета, които флиртуват с Батман. Батман всъщност се нарича Имън – разбрах го, понеже ни съвпадат часовете по самоподготовка и по английски. (През първия ден научих, че през лятото е работил като доброволец в музикален лагер за деца с аутизъм. И че не е докосвал блендер за млечни шейкове. Хубавото беше, че за разлика от всички останали не ме изгледа съжалително, когато стана дума за вълнуващото ми преживяване в „Смути Кинг“, но само защото изобщо не си направил труда да ме погледне.)

Въпреки старанията на момичетата Батман не проявява никакъв интерес. Вярно, насилва се, колкото да не ги обиди съвсем – половинчата прегръдка без контакт с

очи – и след всеки подобен жест се отдръпва още повече в себе си, сякаш усилието го изтощава. (Оказва се, че в това училище всички се прегръщат и целуват по два пъти, по едната и другата буза, сякаш сме изтърнени парижани на по двайсет и две, а не шестнайсетгодишни американци, които още не могат да се отърсят от младежката тромавост.) Така и не успявам да разбера защо продължават да се навъртат, да се въртят отново и отново, разжикотени и развеселени, като че ли гимназията е най-забавното нещо на света. Нужно ли е изобщо да повтаряме истината? *За огромната част от учениците училището е точно обратното.*

Интересно какво ли е да говориш само със суперлативи като тези момичета: „Итн, толкова си забавен! Честно! Най-забавният човек на света!“.

– Трябва ти малко чист въздух. Ела да се поразходиш с нас, Им – заявява русокосо момиче и разрошва закачливо косата му, сякаш е непослушно момче. Флиртуването на шестнайсетгодишните изглежда точно толкова нелепо в Лос Анджелис, колкото и в Чикаго, само дето тук момчетата са по-гръмогласни, все едно са убедени, че има пряка връзка между силата на смеха и мъжкото внимание.

– Благодаря, днес не – казва Батман, учтив, но хладен. Има тъмна коса и сини очи. Симпатичен е, ако си падаш по такива типове, дето нищо не ги интересува. И разбирам защо момичето му разроши косата. Толкова е гъста, че направо изкушава да заровиш пръсти между кичурите.

Но пък ми изглежда малко неприятен. Или тъжен. Или и двете. Сякаш и той брои дните до завършването, при това без да си прави труда да се преструва, че се забавлява.

А дните са точно 639, включително уикендите. И си оставам толкова, дори да се науча да се преструвам. Поне от време на време.

Все още не съм успяла да го огледам, без да ме хване, но съм почти сигурна, че има трапчинка на брадичката и не е изключено да си слага очна линия, което вече е прекалено. А може би тъмните кръгове под очите му изострят чертите му, понеже ми изглежда хронично недоспал, сякаш сънят е лукс, който не може да си позволи.

– Нищо, друг път – отвърща девойката и се опитва да си докара вид, че не се е засегнала, макар да е ясно, че откъсът му я е жегнал. Вместо това се настанява в скута на другото момиче, дето седи във второто кресло и също е русо, и я прегръща престорено. Толкова си приличат, че биха могли да са близначки. Ясно ми е как ще продължи представлението.

Подминавам нататък. Бързам да се добера до пейката край вратата. Самотно местенце, но току-виж успея да си излапам сандвича без особени сътресения. Там поне няма как да сгафя.

– Какво ме зяпаш? – излайва първата блондинка.

И ето, първите думи, които някой доброволно ми продумва за цели две седмици училище: „Какво ме зяпаш?“.

„Добре дошла в джунглата – казвам си. – Добре дошла. В джунглата!“

Глава 3

Тук всъщност не е толкова зле. Сега на пейката с гръб към Батман и двете злобарки, с гръб към стола и останалите си съученици. Какво толкова, че тукашните ученици са гадняри? Така де? Какво от това? Гадняри има навсякъде.

Напомням си, че поне времето е прекрасно. Слънчево, понеже в Ел Ей, естествено, винаги е слънчево. Още от самото начало ми направи впечатление, че всички носят маркови очила, и вътрешно негодувах по адрес на хората, дето са готови на всичко, за да изглеждат модерни, но се оказва, че очилата действително са необходимост. А моя милост по цял ден мижи срещу слънцето, разперила глан над очите си като отдаващ чест бойскаут.

Основният проблем е, че ужасно ми липсва приятелката ми Скарлет. Моят личен телохранител, висока метър и петдесет, наполовина еврейка, наполовина ко-

рейка. Сигурна съм, че щеше да ѝ хрумне точно какво да изсъска в отговор на онова момиче, нещо достатъчно остроумно и хапливо. Но вече съм сама... със забавените си реакции и прогорени от слънцето ретини. Опитвам се да се убедя, че ще мога да изкарам така следващите две години, че ако чак толкова ми потъмнат гемииите, винаги мога да ѝ драсна съобщение, че няма чак такава разлика гали е до мен, или на другия край на страната. Скарлет е изключително съобразителен човек. А аз се чувствам крайно неориентирана в обстановката. Признавам, че НН е прав: в главата ми се въртят всякакви въпроси от чисто практическо естество. Нямам нищо против да си сваля приложението „Уд Вали“, та да разбере как да ползвам картата за стола, какво, по дяволите, представлява Денят на щедростта и защо непременно трябва да съм със затворени обувки. А може би най-важното, което трябва да науча, е кого не бива да поглеждам, дори и случайно. „Какво ме зяпаш?“

Флиртуващите блондинки минават покрай пейката ми – явно опитът им да придумат Батман да се разходи с тях се е провалил – и се изкикотват дружно.

На мен ли се смеят?

– Тая поглеждала ли се е изобщо в огледало? – шепне високо по-русата мацка на не толкова русата си приятелка и надзърта към мен. И двете са хубави, ала по онзи целунат от съдбата, стандартен начин. Лъскава, прясно изправена жълтеникава коса, сини очи, чиста кожа, възслаби. Учудващо едри гърди. Къси полички, които със сигурност са в разрез с училищния правилник, и четири пласта грим, най-вероятно нанесен с помощта на нагледен инструктаж в YouTube. Ще бѣда честна: не бих имала нищо против да разполагам с техния късмет, да съм от онази рядко срещана порода, която никога не е

мярвала пѣпка отблизо. Моето лице, в най-добрия случай, е доста „специфично“, както се изразява баба ми, и то не особено тактично. Определено се налага човек да ме погледне втори, че и трети път, за да забележи потенциала ми. Ако изобщо имам такъв.

– Видя ли ѝ ластика в косата?

По дяволите, права бях. Наистина за мен говореха. Явно не само щях да изкарам следващите две години без нито един приятел, но и най-после щях да разбера какъв е смисълът на документалните филми за училищния тормоз, дето ги въртят по „20/20“*. Някой Никойски можеше и да се майтапи с мен, но е прав/а: това тук действително е военна зона. Май няма да е зле да изгледам няколко жизнуетвърждаващи клипчета от кампанията „Всичко ще се оправи“**. Лицето ми пламва. Вдигам ръка към косата си, признак на слабост, знам, но е рефлекс. Няма му нищо на ластика ми за коса. В списанието „Руки“ даже четох, че отново се завръщат на мода. И Скарлет понякога си връзва косата, а пѣк миналата година спечели конкурса за най-добре облечено момиче. Очите ми се наливат със сълзи. Стисвам зѣби. Няма да им позволя да видят, че плача. Всъщност няма да им позволя да ме разплачат.

Майната им!

– Шш, ще те чуе – съска другата и също ме поглежда, едновременно извинително и тържествуващо. Буквално ликува, заразена от злобата на приятелката си. А после продължават нататък – полюшват ритмично бедра, сякаш минават през цяла тѣлна подсвиркващи

---

* Американско телевизионно предаване. – Бел. прев.

** Кампания, създадена по повод случаи на самоубийства сред хомосексуални младежи. Целта е да се вдѣхне надежда на жертвите на училищен тормоз. – Бел. прев.

момчета. Оглеждам се за всеки случай, но не, сама съм. Въртят свършените си дупета само и единствено заради мен.

Вадя телефона. Пиша съобщение на Скарлет. При мен е обяд, а тя тъкмо свършва училище. Ужасно се гразня, че ни дели не само пространството, но и времето.

Аз: Не ми е тук мястото. Всички са от кльощави по-кльощави.

Скарлет: О, не ми разправяй, че се налага да ти казвам, ЧЕ НЕ СИ ДЕБЕЛА. Цялото ни приятелство се крепи на факта, че не сме като фръцлите, дето си повтарят подобни глупости.

Вярно е, никога не сме били от момичетата, които все се оплакват от външността си: „Ох, мразя си лявото кутре! Виж го само колко е криво!“. Скарлет е права. Отказвам да се сравнявам с недостижимите идеали, сътворени от арт директорите на модни списания, които изтъняват бедрата на момичетата с едно-единствено докосване на екрана. Но ще излъжа, ако не призная, че тук се оказвам от по-едричките. Как е възможно? Да не би в местната вода да слагат слабители?

Аз: И руси. Калифорнийско русо.

Скарлет: НЕ ИМ ПОЗВОЛЯВАЙ ДА ТЕ ПРОМЕНЯТ. Обеща ми да не се превърнеш в пластмасова барби.

Аз: Спокойно. За да стана като тях, ще се наложи първо да разменим по някоя и друга дума.

Скарлет: Мамка му. Толкова ли е зле?

Аз: Толкова. Че и повече.

Щраквам си набързо едно селфи как седя сама на пейката с недоядения сандвич с желе и фъстъчено масло. Но вместо да нацупя устни, се усмихвам и слагам хаштаг #Ден14. Сигурна съм, че онези блондинки щяха да нацупят муцунки пред камерата, да си направят секси снимка и да я качат в Instagram. „Вижте колко съм секси, а този сандвич, естествено, няма да го изям!“

Скарлет: Я си махни ластика от косата! Малко мязаш на фермерка с тая риза.

Разпускам си косата. Ето заради това ми е нужна Скарлет. Сигурно заради нея досега никои не ми се е подигравал в училище. Ако не се бяхме срещнали още в детската градина, вероятно щях да съм още по-смотана.

Аз: Благодаря. Най-официално се отървавам от ластика. Смятай, че съм го изгорила.

Скарлет: Кой е тоя сладур на заден фон?

Аз: Какво?

Присвивам очи срещу екрана. Батман е погледнал през прозореца точно когато съм щракнала снимката. Не че това му е била целта, но определено съм го улови-

ла за идните поколения. Значи Русокоска и Златокоска все пак са имали публика. Разбира се. Момичета като тях *винаги* си имат публика.

Лицето ми отново пламва. Не само че съм дебела загубенячка, която обядва сам-сама и най-наивно си връзва косата с ластик, но и съм достатъчно тъпа да се оставя да ме хванат как документирам този слаб момент. И то не друг, а готино момче.

Маркирам снимката. Изтривам. Де да беше така лесно да изтрия и всичко останало.

За автора

ДЖУЛИ БЪКСБАУМ е писателка, превеждана на шведски и пет езика. Това е първият ѝ ъфнг адрлт роман. Нейни текстове са излизали в редица медии, сред които и „Ню Йорк Таймс“. Живее в Лос Анджелис със своя съпруг, двете им малки деца и една безсмъртна златна рибка. Веднъж Джули получила анонимен имейл и именно така се вдърхновила за историята на Джеси.

Посетете Джули онлайн в сайта ѝ juliebuxbaum.com и я последвайте с @juliebux в Twitter.